

[Axel Ivan Pedersen.]

klager i et ejendomskompleks ville have virkning også for de lejere, der bor i samme ejendom i tilsvarende lejligheder. Men det ses ikke, at vurderingsankenævnet har beføjelse til regulering af lejen, medmindre der foreligger en klage. En sådan beføjelse ville ellers kunne reducere antallet af klage-mål i betydelig grad. Men som sagerne står, må man gøre lejerne opmærksom på, at de, hvis de er utilfredse med vurderingen, ikke har nogen chance for at få lejen nedsat, medmindre de fremsender klage over vurderingen senest 4 uger efter vurderingsfortegnelse fremlæggelse.

Jeg ved ikke, om disse bemærkninger giver anledning til yderligere drøftelse i lejeudvalget, og om der fra de 3 andre partiers side kan gives tilslutning hertil. Jeg er naturligvis opmærksom på, at der i bemærkningerne til ændringsforslagene står anført, at hvor der alene skønnes at være sådanne væsentlige fejl i ansættelserne for en enkelt ejendoms vedkommende, kan nævnet dog i stedet ændre ansættelserne også i de tilfælde, hvor disse ikke er påklaget.

Disse bemærkninger, der har relation til ændringsforslag nr. 7 om en ny § 9 og særlig til stk. 2 i denne, mener jeg ikke dækker det omtalte forhold. Da loven om vurdering kun omfatter de områder af landet, hvor huslejestoppet stadig er gældende, vil jeg gerne spørge boligministeren, hvordan man skal forholde sig med de sociale bolig-selskaber, der vil blive omfattet af indbetalingspligten til disse selskabers lands-byggefond, men som ligger i de såkaldte uregulerede eller frie områder.

Jeg har forstået hr. Kai Moltkes udtalelser i betænkningen således, at han ikke har indvendinger mod selve tanken om, at en regulering finder sted på grundlag af en vurdering, men at han ene gør indsigelse over for selve vurderingsgrundlaget, det vil sige den ansatte standardpris pr. etage-meter på 70-75 kr. i hovedstadsområdet. Man kan naturligvis altid diskutere, om dette er for meget, men i betragtning af

at denne leje først skal gælde i 1974-75, vil det nok være vanskeligt for nogen at afgøre, om man har truffet rigtigt. Det afhænger af så mange ting, bl. a. også af, i hvilken udstrækning det vil være muligt at holde såvel bygge- som grundudgifts-priserne i ave. Det afhænger også af udviklingen på obligationsmarkedet, men med det kolossale investeringsbehov, der findes både i den private sektor og i den offentlige, skal vi nok ikke lige med det samme stille for store forhåbninger.

Men hvørom alting er, så er dette grundlag for vurderingen beregnet på hovedstads-området, hvor byggeomkostningerne ligger betydeligt højere end i provinsen. Derfor må grundlaget for den del af landet reduceres betydeligt, og det er da også meningen. I øvrigt giver dette mig anledning til at gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, at ingen — og jeg understreger ordet „ingen“ — er forpligtet til at afkræve lejere hele vurderingslejen. Derimod synes jeg, det er en udmærket tanke, hr. Kai Moltke gør sig til talsmand for, når han skriver, at hovedstadens vurderingsråd ved behandling af ansøgninger fra ejere af de gamle ejendomme, altså dem fra før 1900, bør søge bistand hos Københavns kommunes boligkommission, der ligger inde med et omfangsrigt og betydeligt materiale vedrørende disse gamle ejendommers beskaffenhed.

Angående det ændringsforslag, hr. Kai Moltke har stillet om en forlænget frist for besvarelse af lejerskemaet, har jeg kun at bemærke, at jeg ikke anser en sådan forlænget frist for fornøden, efter at det er oplyst, at indholdet af spørgeskemaet vil blive offentliggjort i meget god tid, sådan at man fra lejerne side kan være forberedt på deres besvarelse.

I øvrigt kan det jo ikke undgås, at der er en del mindre spørgsmål, hvørom der ikke er lovgivet, og som vil melde sig, når vurderingsarbejdet finder sted. Jeg håber imidlertid, at det må lykkes boligministeren i størst mulig udstrækning at få disse ting